

Maria Kuutti

SEURAAVA
SIIRTO,
IIDA!

ONNENPOTKU 5

Kuvittanut Elina Jasu

Karisto

Tekstin- ja tiedonlouhinta kielletty.

Text and data mining prohibited.

Kiitos Otavan Kirjasäätiölle
työni tukemisesta!
– MK

Luvuissa 5, 15, 25 ja 32 sekä lopun
Erilaisia peliryhmiä -sanastossa on
käytetty apuna Pauli Kallion, Sami Kolamon,
Tommi Walleniuksen ja Pentti Otsamon kirjaa
Jalkapallotaktikat – Ymmärrä futista paremmin.
Vastapaino (2021).

Teksti © Maria Kuutti ja Karisto
/ Kustannusosakeyhtiö Otava 2026
Kuvitus © Elina Jasu
Tekstin- ja tiedonlousinta kielletty.
ISBN 978-951-1-52062-7

OTAVA
KIRJAPAINO
Keuruu 2026

YKSI

Linda keskitti hyökkäyspäässä korkean pallon rangaistusalueelle. Käännyin selkä maalia kohti. Näin jo sieluni silmin, miten hienosti onnistuisin potkaisemaan. Ponnistin, levitin käteni ja aloin virittää saks...

– Iida! Eemeli sanoi nauraen.

– Hmm.

En olisi halunnut poistua haavemaailmasta.

– Mietitkö taas yläkoulua? Eemeli kysyi.

Olimme puhuneet veljeni kanssa usein siitä, millaista yläkoulun puolella oli. Eemeli menisi syksyllä kasille ja minä seiskalle. Välillä minua jännitti ihan sikana. Vaikka koulurakennus oli sama, tunnit pidettäisiin toisessa siivessä ja meillä olisi eri opettajia. Kestäisiköhän kauan tottua kaikkien uuteen?

– Minä voin kyllä moikata sinua, jos nähdään,
Eemeli lupasi. – Mutta vain näin.

Hän räpäytti silmiään nopeasti.

– Pah, sanoin.

Veljeni jalomielisyydellä ei ollut rajaa.

Uunin kello piippasi. Pakastekarjalanpiirakat
olivat valmiita.

– Montako sä syöt? Eemeli kysyi. – Riittääkö kaksi?

Sovimme, että minä söisin kolme tai neljä
piirakkaa ja Eemeli saisi syödä loput.

Eemelillä oli kova nälkä, vaikka keittiön sotkuista
näki, että hän oli juuri syönyt nuudelia ja tonni-
kalaa, proteiinirahkaa, banaania ja kananmunia.

Eemeli hotki kaiken, mitä eteensä sai. Jos isä osti
jotain ruokaa hätävaraksi pakastimeen, Eemeli söi
sen heti illalla. Kerran isä osti keksipaketin viikon-
lopun vieraita varten ja kuvitteli olevansa ovela,
kun piilotti sen ylähyllylle. Sitten vieraat tulivat ja
isä virnuili ylpeänä Eemelille:

– Ha-haa! Tätäpä sinä et hoksannutkaan.

Kun hän sitten suurieleisesti avasi keksipaketin,
se oli typötyhjä.

Sille jutulle nauroimme vasta myöhemmin.

Nyt Eemeli katseli haaveellisena kaukaisuuteen.

– Mitä mietit? kysyin.

Varmaan Eemelikin unelmoi jostain hienosta maalista.

– Kebabrullaa ja ranskalaisia, Eemeli sanoi kaihoisana ja pyyhkäisi suupieliään.

KAKSI

Seuraavana päivänä huomasin, että elokuva-teatterissa esitettäisiin kiinnostava leffa. Siinä kerrottaisiin nuoresta pelaajasta, joka haaveilee ammattijalkapalloilijan urasta. Vaikka tarina oli keksitty, se pohjautui osittain oikeaan elämään.

En osannut kuvitella minulle paremmin sopivaa kesälomatekemistä. Otin puhelimen ja kysyin heti Rozaliaa seuraksi. Olimme nimittäin liki aina yhdessä: koulussa ja vapaa-ajalla, jalkapallo-treeneissä ja voimistelussa.

Rozalia kirjoitti vastaustaan pitkään. Mutta kun viesti lopulta saapui, se oli tosi lyhyt.

Rozalia: Hitsi, lupasin mennä jo Eemelin kanssa.

Viskasin puhelimen viereeni sängylle. Tällaista se oli, kun paras kaveri ja veli olivat ihastuneita toisiinsa.

Mutta en jaksanut olla masentunut pitkään.
Näpyttelin uuden viestin ja tällä kertaa sain myöntävän vastauksen.

KOLME

Ennen elokuvaan lähtemistä Kanerva halusi meikata. Pötköttelin hänen sängyllään ja odottelin.

– Eikö ole tyhmää, ettei Rozalia ehdi enää olla meidän kanssa niin kuin ennen? kysyin.

Kanerva vilkaisi minua äänekäs ilme kasvoillaan.

– Kyllähän hän on edelleen, Kanerva väitti.

– Niin, mutta lähinnä vain silloin, kun ei voi olla Eemelin kanssa.

Kanerva huokaisi. Arvasin, että minun oli hyvä vaihtaa aihetta.

Katselin Kanervaa, joka suti kasvoilleen erilaisia tuotteita.

– Miksi sinä meikkaat? tiedustelin. – Leffassahan on pimeää.

– Minusta on kiva meikata, Kanerva sanoi ja katseli peilikuvaansa tyytyväisenä.

Aloin aikani kuluksi tutkia hänen meikkipussiaan.

– Miten sinulla on näin paljon erilaisia meikkejä? utelin.

Kanerva kohautti harteitaan.

– Olen saanut osan äidiltä ja osan olen ostanut omilla rahoilla, kun somessa on suositeltu jotain.

Kanerva näytti kyllä tosi hyvältä: hänen silmänsä suorastaan säteilivät. Innostuin itsekin.

– Voinko minäkin testata? kysyin vaatekaapin äärelle kumartuneelta Kanervalta.

– Totta kai.

Punnitsin eri vaihtoehtoja kädessäni. Lopulta otin kauniin kultaisena hohtavan putkilon ja painelin väriä luomilleni. Vilkaisin itseäni peilistä ja hymyilin.

NELJÄ

Elokuva oli juuri niin upea kuin olin arvellut.
Menimme puimaan sitä limsan äärelle.

Leevi käveli ohi, huomasi meidät ja lyöttäytyi seuraamme. Intoilimme hänelle elokuvasta.

– Sinun on pakko nähdä se! sanoin. – Siinä kuvattiin hyvin sitä, miten paljon jalkapalloilijan on syytä treenata, jos haluaa erottua joukosta.

Kun joukkuetoverit menivät harjoitusten jälkeen suihkuun, päähenkilö jäi vielä viheriölle treenaamaan vapaapotkuja.

– Toisaalta päähenkilö oli myös tosi lahjakas, Kanerva lisäsi.

Se oli kyllä totta. Päähenkilö pelasi molemmilla jaloilla. Lisäksi hän oli uskomattoman nopea. Tuntui kuin pallo olisi ollut osa häntä.

– Muistatko sen kohdan, jossa hän harhautteli yksin läpi kentän? kysyin.

– Aivan huikea kohta! Kanerva hehkutti.